

РАЗРУШЕНИЯТЪ МОНАСТИРЪ

Слънцето като червено кълбо трепти на заникъ и пилѣе после дни лжчинадъ равното Софийско поле. Предъ насъ сж тревясалитѣ руини на манастирчето при село Робертово. Изъ тѣхъ се припичатъ гущери. Тѣ мързеливо надигатъ глави. Следъ това изпъватъ напеченитѣ си зелени тѣла и бързо изчезватъ въ пролукитѣ между заровенитѣ вече въ земята каменни основи на разрушения манастиръ. Върху развалинитѣ е изградена малка църквица, посветена на светитѣ четиридесѣтъ мжченици. Тя е като скромнъ паметникъ, който напомня, че нѣкога тукъ сж се бѣлѣбели зидоветѣ на голѣмъ манастиръ; възвишавалъ се трикуполенъ храмъ съ златни кубета въ двора на манастира. А до храма, подъ голѣмъ навесъ, сж висѣли много желѣзни клепала, които на празникъ изпити отъ постничество монаси сж биели така хубаво, че като свѣтла пѣсенъ се е разливалъ надъ полето тѣхниятъ звънъ.

Освенъ новиятъ малъкъ храмъ на това мѣсто днесъ има още едно разкривено здание съ нѣколко стаи. То е строено може би преди стотици години и въ него забравенъ отъ свѣта и самъ забравилъ свѣта живѣе паза-чѣтъ дѣдо Коле. Щомъ ни вижда, той излиза и съ слабитѣ си деветдесетъ годишни очи, примигващи и сълзиви, се вира въ насъ. Гледаме го като нѣкакво сжщество отъ другъ свѣтъ. Лицето му е изсушено отъ старостъ и суровъ животъ. Коситѣ, мустацитѣ и брадата му сж снѣжно бѣли.

— Добъръ вечеръ, дѣдо? — поздравихме го ний.